

VLORA VLORA!

ALMANAK LETRAR N.º 4

~~31625~~

BIBLIOTEKA E SHËTËTIT
GJIRKASTED

42577

VLORA – VLORA!

*Almanak i Rethit Letrar të Shtëpisë së Kulturës
dhe Krijimtarisë Popullore V l o r ë*

(Vit' i II-të Nr. 4)

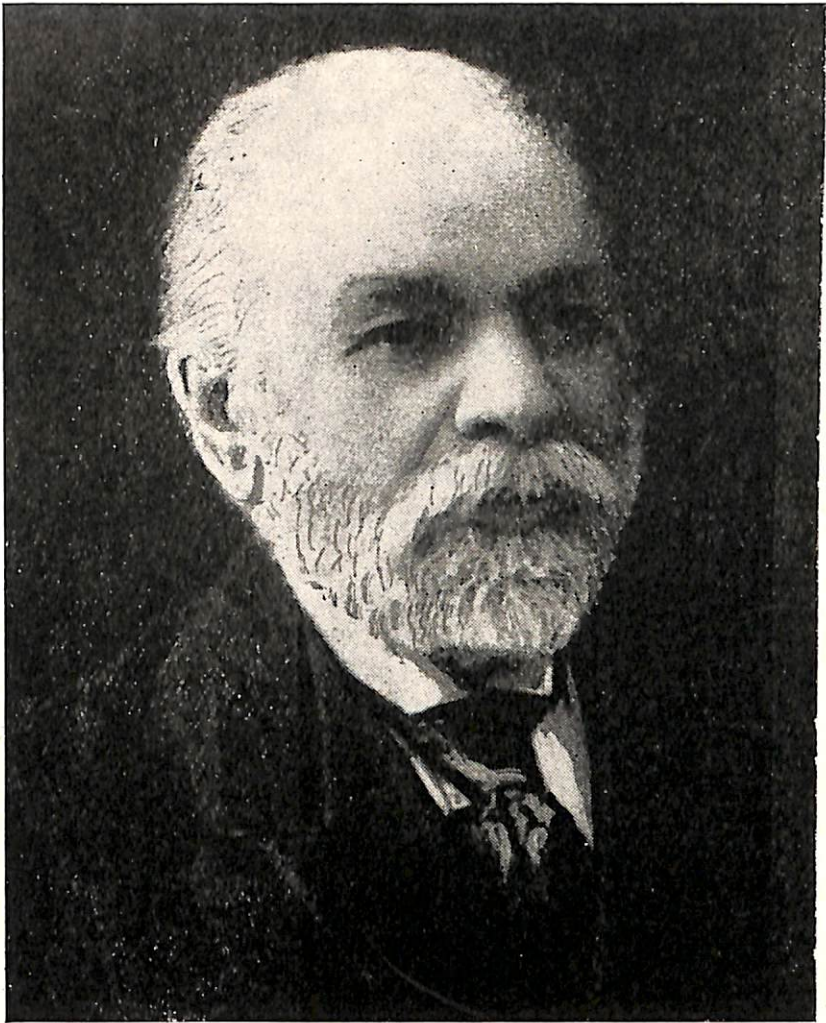
Redaktor: SH. MUSARAJ

Tirazhi: 2000

formati 60 x 88/16

Stash: 2204-55

Shtyp N.I.Sh. Shtypshkronjave «MIHAL DURI» — Tiranë

ISMAIL QEMALI

ATDHEU¹⁾

Shqipëri e dashur
Je në robëri
Jamte buzë plasur
Se ti s'ke liri.

Un' për Ty do vdes
I dashur Atdhe
Gjallë të mos jës
Ndryshe, pse më ke?

Ngrihi burra trima
Armikut i bini
Porsi vetëtima
Këtu mos e lini.

Shqipëria thurret
Lirinë kërkon
Nga nevej e pret
Mvehtësi dëshron.

Nevej të bashkuar
Gjith' për një qëllim
Me flamur në duar
Vdekje për shpëtim.

Tërbaç, 9 Maj 1920

1) Botuar në gazetën «Mbrojtja Kombëtare» të Vlorës Nr. 6. datë 18 Nëntor 1920.

VELI STAFA
(Platonicus)

V L O R Ë S.

Si pasqyrë
Bukurie të falj nana natyrë.
Ledhatime
T'ep kaltërsia, vala t'puth me psherëtime.
E flamuri
Ngjyrë zjarri, gjet në ty mburojë guri.
Mjaft dëshmorë
Zgjodhën për shtrat vdekje dheun tand, o Vlorë:
Nga lakmia
E pangopun t'duel zot përherë Shqipnia.
Sa therorë
Harroi djalëria, kujtoi ti Vlorë...

Nervi (Itali) 1937

V L O R Ë S

(Zani i mbramjes)

Krenare si çupë qi nuse shkon,
Në mes blerimit të pambarim, Vlorë
Me llastim buzëqesh, dhe të kundron
Kanina prej s'nalti, me ullishta kunorë.

Kaltërsi deti, gurgullim ujët t'ngri',
Ledhatim mali; të bukur përherë
Ke si gjergjef virgjineshë përmbi
Qieillin me hyjz qëndisun si në verë.

Oh! sa fort qeshi Adriatiku at ditë,
Kur me shpejti në te u lkundte nj'ani
E vogël; vala e qetë ty ta afronte...

Ishte në gzim, s'u nginte tue t'soditë
Plaku Qemal, e n'sa dneste si fmi,
Pëlhurën kuq e zi në gjuj adhuronte.

Nandor 1934

PETRO MARKO

ISMAIL QEMALIT 1)

(Sonet)

FATOS, burimi që çele po shtohet,
Dhe nuk do shterret jo, bota t'humbasë!
Sa zëri i qiellit — fundi! — të bërtasë
— Drita e djellit mbi dhe të pushohet! —

Vepra e jote, përdita ndriçohet!
Po ti o Burrë, na ike pa gas,
Na le përjetë, po ti le pas
Lirinë, Lirinë që Kombi lëvdohet.

Heshtur ti prehesh mejtuar në varr,
Dhe shqipja e lirë fluturon si e marrë,
Vërtitet nga brigjet në fush' e në mal,

Zëmrat shqiptare përvlohen si zjarr!
Pa digjet dhe Vlora, djepi ku u shpall
Idea jot' e shënjt' o Ismail Qemal!

«Ora» 1932

PËRMËNDORJA E VLORËS

Trim arbresh, je ti si hekur
E çelik që rri pa tundur!
Fsheh në sy turmën e vdekur
Që nga vdekja s'është mundur!

Rri Rinia e të sheh,
Po mjerisht ajo s'të njeh!
Dhe pyet — o zëmër ftohur:
— Ç'është ky trim i panjohur?!

1934.

1) Në 20-vjetorin e Shpalljes së Pamvarësisë.

KËNGA E VALËS

— Vlorës —

Lëmo o val' e përkëdhel
At breg që s'është i gjallë,
E kur të flësh aty në Skelë
Të shtrihesh n'atë zall,
Këndo një këng' e nanuris
Shumë qet' e mengadalë
Se n'atë tokë flë një fis
Q'u ngrit në shekuj valë
Për nderin e Lirisë...

Të keqen val' o mengadalë
Këndo një këngë lehtë
Të mos dëgjohet gjer në mal,
Se aty n'ullishte fshehtë
Dergjen... — oh, lere mos e nga —
Kujtimi u ka mbet!
...Pra ti o val' këndo, mos qa
Se zëmrën e ke det
Dhe gjuhën ligjërim e shkumë,
Sa brigje ke në dorë...
Që kot kërkon të vër' në gjumë
Dhe shpirtin tënd o Vlorë!
Po ah o vënd që lind ç'ka vdes,
Pse hesht mbi varr i gjallë?
Përherë syri yt do jes
Me llahtari në zall?...

Të keqen val' o mengadalë
Këndo kushtrim të qetë...
Se mos dëgjohet lart në male
Në Arbërin' e shkretë,
Se atje dergjet një jetë...

Lëmo o valë e përkëdhel
Me zëmër, jo me zjarr!
Se bën vaki që vdekja del
E s'hesht brënda në varr,
Kushtrimin tënd o të dëgjojë
Oh, ndërsa vëndi qan —
Ahere o valë, gjumi mbaroi
Dhe labët kush i mban?!

ALEKS ÇAÇI

V L O N J A T I P L A K

Vallëzonin nër luadhe Nuse, Orë Shqiptare,
Lum' e para që këndonte epopenë kombëtare.
Or' e zez' e Shqipërisë dergjet futur në një shpellë,
Nat' e dimrit dhe thëllimi e kish futur thell' e thellë.

Ishin Orët hirëplote që këndojnë këngë mallimi,
Ardhur rishtaz të këndojnë sipër varrit të një trimi.
Tundet varri lehtë-lehtë... hidhet plaku nga gëzimi,
Ish ajo që dëshëronte, dor e tij u bë shpëtimi.

Porsa ndriti rezj' e parë, manushaqja pruri erë,
Lul' e bukur kishte mbirë, sipër varrit kishte lerë.
Avullon një afsh i gjallë, frym' e re po del nga varri
Kur një jet' e re po ngjallet, di të rrojë shqipëtari.

28 Nëntor 1955